

V jadre

Jerronime

Váš život bude stratený, ak sa budete naháňať za akýmikoľvek svojimi cieľmi, pretečie vám medzi prstami, pretože život nepozná žiadne ciele. Je to hra, ktorá nemá žiaden účel. Nikam nesmeruje, je to len číra radosť. SME PRIPRAVENÍ NA ZMENU?

“Rebelská prezidentka”

„Život je ako dieťa, ktoré sa hrá s kockami; kráľovská moc patrí dieťaťu.“ - Hérakleitos

V jadre

Jerronime

Jerronime

V jadre

Vydavateľstvo: GC s.r.o.

Jazyková korektúra: GC s.r.o.

Grafická úprava a sadzba: Oždy production, s.r.o.

Tlač: ARIMES

ISBN: 978-80-89900-04-6

OBSAH

ÚVOD	5
Kapitola:	
1.	7
2.	24
3.	34
4.	42
5.	48
6.	53
7.	56
8.	76
9.	85
10.	94
11.	99
12.	102
13.	106
14.	110
15.	113
16.	122
17.	132
18.	140
19.	144
20.	149
Doslov autora	154

ÚVOD

Ležala omráčená tvárou na zemi, keď pomaly otvárala oči a snažila sa zaostriť a spomenúť si, čo sa vlastne stalo, spozornela, lebo v hale uvidela cez poodchýlené dvere tieň. Takže je to naozaj tak, on ju chce zabiť. Nikdy ju neochraňoval, riešil len svoje záujmy a mal zosnovaný celý scenár, do ktorého presťahovala patriť. Všetky tie reči o tom, ako ju ľúbi, to všetko bolo divadlo. Prestala zapadať do jeho plánov, zmenila sa, vo svojom jadre bola niekým iným, viedlo ju nejaké iné vedomie, alebo ako to mnohí nazývajú – svedomie. U nej to bol jednoducho vnútorný hlas, ktorý nevedela obísť. Už ho nevedela potlačiť, ani podceňiť. Nemohla zradiť samú seba, a tým pádom ani svoju a celú existenciu. A to mu skrížilo plány. Takže až takto ďaleko to celé muselo dôjsť?

Opäť započula šum na chodbe, snažila sa zdvihnúť hlavu, ale veľmi to nešlo...

Mat. Kde je? Pokúsi sa horko ťažko zdvihnúť, keď z kuchyne na prízemí niečo zaduní, ako pád, alebo úder...

V jadre

1.

„Gina, kde si? Sleduješ čas? Treba ísť pomaly do školy,“ ozývalo sa kuchynským oknom smerom do obrovskej rozľahlej záhrady plnej stromov. Bol nádherný jarný deň. Obloha bez jediného mráčika, jemný vánok, slnko sa pomaly štvieralo smerom nahor, všetko pôsobilo, celá tá scenéria takým nekonečne pokojným a mierovým tónom.

Kto je to dievča? Výzerá ako ja... Ale jej mama na ňu volala menom Gina... To je jedno... Ďalej, čo sa bude diať ďalej...

„Áno, mami. Už idem.“

„No pod', ty môj anjeliik.“

Gina, mohla mať asi dvanásť rokov, sa na ňu len trošku vyčítavo pozrela.

„Ja viem, viem, nehovorím ti anjeliik preto, lebo ním si, kdeže, len keď vidím tie tvoje kučeravé blond vlasy, tak si proste nedokážem pomôcť neosloviť ťa tak...“

„Áno, mami, ja viem,“ usmiala sa Gina... „Tatko už odišiel?“

„Áno. Majú dnes tú ich každoročnú celopodnikovú poradu, tak sa ponáhľal. Ale, vlastne sa aj celkom tešil. Má rád, keď sa môžu stretnúť všetci spolu, od upratovačiek po manažment. Tatko to veru dobre vymyslel...“ zamyslela sa mama.

„Ako to myslíš, mami?“

„No, neviem či tomu budeš rozumieť, Gina. Nechcem ťa tým zaťažovať...“

„Mami, no tak. Ak tomu nebudem rozumieť, tak tomu jednoducho nebudem rozumieť, ak ma to prestane zaujímať, tak ti to

jednoducho poviem... Ale teraz horím zvedavosťou...“

„Nuž, ocko je personálny riaditeľ. To asi vieš, však?!“

Gina len pohodila rukami v zmysle „no tak, jasne, že áno, pokračuj“...

„Tvoj otec okrem umožneného priestoru pre meditácie priamo pred alebo po pracovnej dobe, zaviedol nový systém prijímania zamestnancov. Taký – dosť inovatívny. Vlastne sa mnohými motivačnými pohovormi, často aj meditačnými terapiami, dozvedia o uchádzačoch, kde vlastne je ich „miesto“. Niektorí tak vôbec nenastúpia, lebo zistia, že sa budú cítiť naplnení a kreatívny v úplne inej brandži. A tí ďalší zasa síce nastúpia, ale často na úplne iné zaradenie, než ako sa pôvodne hlásili.“

„Tak to je paráda. Môj šikovný ocinko... Vôbec sa nečudujem, že sa tak teší chodiť do práce... Juj, mami, už musím letieť...“

„Áno, utekaj.“

Pozreli sa na seba. Neboli potrebné žiadne slová, vedeli, čo k sebe cítia. Láska pretekala z pohára. Ale nie láska z povinnosti. Nie tá vynútená, formálna, ktorú veľa rodičov považuje za samozrejmu tým, že si svoje dieťa od narodenia privlastní. Nie, toto bola láska plná lásky a slobody...

Gina vykročila na ulicu.

To krásne ráno, ten svieži vzduch.

Dalo sa to cítiť ešte aj v tejto miestnosti.

Za rohom uvidela Mata.

„Mat! Mat!“ skríkla... Ten najprv pokračoval bez obzretia, zrejme ju nepočul. Asi až na štvrté zavolanie jeho mena sa obzrel.

„Mat,“ dobehla ho zadychčaná Gina. „Čo je, ideš nejakým príliš rezkým krokom.“

„Áno,“ zamračí sa.

„Čo sa stalo?“

„Nič, snažím sa niečo pochopiť...“

„Čo sa deje? Čo chceš pochopiť?“

„Našich...“

„Ach, tak...“ sklopila Gina zrak. Nie veľmi zvládala smútok, nie svoj, ale iných. Jej sa to akosi podarilo. Jej rodičia „žili“. Poznali svoje centrum, riadili sa ním a tak bol každý deň oslavou.

Ale iným sa niekedy stalo, že pod vplyvom rôznych okolností tento „vedomý vlak“ ušiel. Nedošli ešte ani do cieľa a už to vzdali, odložili meditácie a začalo ich nové peklo. A to bolo Gine veľmi ľúto. S tým sa musela vedome vysporiadať.

„Naši sa čoraz častejšie hádajú. Úplne sú nevyrovnaní. Dostávam samé zákazy a príkazy. Už sa pomaly bojím aj niečo sám od seba urobiť. Neviem, čo sa stalo. Ved' sme vyrastali aj s bratmi v úplne inom „domove“. A zrazu, všetko sa rozpadlo, ako dom z karát. Nerozumiem...“

„A nevieš, čo sa stalo? Teda, nevieš o niečom konkrétnom?“

„Práveže vôbec. Včera sme ale počúvali za dverami. Došla k nám babka. A držala dosť jasnú a dlhú prednášku.“

„Milujem tvoju babku... Tak, ak je v hre zapojená už ona, určite to dobre dopadne... Pamätáš si, čo im hovorila?“

„Áno, ale nahrával som si to, lebo... jej slová sú skutočne perly...“ usmial sa...

„OK. Tak mi to teda pusti...“

„Ale – už by sme mali ísť. Začína hodina...“

„On to pochopí. Vieš, že náš učiteľ je v tomto úplne dokonalý. Ten by mohol skôr vyučovať všetkých tých nevyrovnaných dospelákov, čo myslíš?“

„Áno,“ akosi zahanbene sklopil hlavu, sadli si na múrik pred školou a pustil nahrávku... Ozval sa ten zreteľný, jasný a dobrý hlas jeho starkej:

„Neviem, čo sa medzi vami deje, ale viem, že ste úplne prestali meditovať, ste v totálnom strese a všetko prenášate na deti. Vždy som vám prízvukovala, nič v živote nie je dané. Nič. Ani vaša láska nemusí byť trvalá a doživotne daná. Ale to všetko ste predsa vedeli. Tak čo sa s vami stalo? Cítim tu nervozitu, cítim, že sa neviete na seba ani pozrieť... Nemyslíte si, že tým trpia hlavne deti? Načo to divadlo? Ved' ste slobodní ľudia. Ste predovšetkým priatelia. Tak, ak ste pochopili, že sa vaše vnútra ubrali iným smerom, že ste „dozreli“, ale každý inak, alebo...“ zjavne sarkastickým podtónom pokračovala, „ak ste to nepochopili vôbec a zabudli ste, čo znamená láska a sloboda... v tom prípade vám to pripomeniem.“

Cesta srdca je totiž cestou odvahy. Znamená žiť v neistote, znamená žiť v láske a dôverovať. Znamená pohybovať sa v neznáme. Znamená opustiť minulosť a umožniť budúcnosti, aby nastala. Odvaha znamená vydať sa po nebezpečných chodníkoch. Život je nebezpečný a iba zbabelci sa môžu vyhnúť nebezpečeniu – potom sú ale mŕtvi. Ten, kto je živý, skutočne živý, sa bude neustále pohybovať smerom do neznáma. Číha tam nebezpečie, ale takýto človek bude riskovať. Srdce je vždy pripravené riskovať, pretože srdce je hazardný hráč. Hlava je obchodník. Hlava neustále kalkuluje – je prefíkaná. Srdce nekalkuluje.

Sme zodpovední voči svojmu srdcu, a nie voči človeku. Tak aj naša zodpovednosť sa týka iba našej vlastnej bytosti. Takže nechod'te proti nej, pretože to bude znamenať samovraždu, bolo by to ničenie samého seba. A čo tým získate?

No a potom to vyzerá celé tak, ako u vás. Upínate celý váš nezdar, celé vaše nesplnené plány a sny, celú frustráciu pretavujete do vašej výchovy detí... Hrôza! Lenže vy nemáte za úlohu pomáhať deťom rásť, deti porastú aj bez vás. Vašou funkciou je ich podporovať, vyživovať a pomáhať tomu, čo už rastie. Neďávajte deťom inštrukcie, nevnučujte im svoje predstavy. Nehovorte im, čo je dobré a čo zlé – umožnite im, aby na to prišli samé prostredníctvom vlastných skúseností. Vy máte s nimi len zdieľať svoj život. Povedzte im, že vás vychovali vaši rodičia, že ste museli žiť podľa určitých pravidiel a istých predstáv, kvôli ktorým ste celkom premrhali svoj život. Povedzte im, že vy ich život zničiť nechcete. Túžite po tom, aby boli totálne slobodní – oslobodení od vás, pretože vy ste pre nich stelesnením celej minulosti. Potrebujete odvahu a nesmiernu lásku, aby ste svojim deťom povedali: „Musíte sa od nás oslobodiť. Nepočívajte nás – načúvajte svojej inteligencii. Je lepšie, aby ste sa dostali na scestie, než aby ste zostali otrokom a mali vždy pravdu. Je lepšie, aby ste robili chyby a poučili sa z nich, než aby ste sa riadili radami niekoho iného a nerobili žiadne chyby, pretože takto sa nenaučíte nič iného ako niekoho slepo nasledovať ako ovca. A to je jed, čistý jed.

Ak milujete, je to veľmi ľahké. Nepýtajte sa „ako“, pretože „ako“ znamená, že chcete nejakú metódu, metodológiu či techniku – a láska nie je technika.

Milujte svoje deti, radujte sa z ich slobody. Nechajte ich, aby robili chyby, pomáhajte im uvedomiť si, kde urobili chybu. Povedzte im: Chybovať nie je zlé – robte toľko chýb, koľko len môžete, pretože prostredníctvom chýb sa budete učiť. Neopakujte však tie isté chyby znovu a znovu, keďže to je hlúpe.“

Mat zrazu nahrávku vypol...

„Pod’, nepatrí sa toľko meškať...“

„Dobre, Mat... Tvoja starká – je trieda! Ako to, že jej vlastná dcéra je úplne iná...“

„Tak nejako... stáva sa... ved’, aj ja sa cítim akýsi „iný“, úplne odlišný od svojich rodičov, aj od bratov... Asi sa to sem-tam tak udeje – aj starká to hovorí.“

To už otvárali dvere do triedy.

V škole nikdy nezvonilo na začiatok hodiny. Každý má vlastnú zodpovednosť za seba, za svoj život, aj za svoju dochvilnosť. Určite ale nikto nikoho nestresuje zvonením alebo inými znakmi. Aj tak bolo zvykom ponoriť sa hoci aj do krátkej meditácie, alebo ak meškal učiteľ, väčšinou sa žiaci začali hrať jednu z troch nenáročných a presne na tieto príležitosti navrhnutých hier. Tie mohli v ktorejkoľvek minúte začať a kedykoľvek skončiť.

Tentokrát boli v triede už všetci, vrátane učiteľa. Akurát dokončili jeho obľúbený „meditačný tanec“, ako to on nazýval. Trval desať minút, učiteľ pustil vždy tú istú hudbu, ale stále nastavil iný rytmus, no a žiaci mali zavrieť oči a len tak sa hýbať, tancovať. Zo začiatku to bolo prakticky nemožné, šalili sa, spievali, výskali, bláznili sa spolu. Postupne so zmenou rytmu, tempa, sa buď ukladli a pohrúžili len do svojho tanca, alebo naopak, ešte viacej sa rozbláznili. Čo ale docielil bolo, že po

pol roku tohto jeho experimentu sa všetci ponorili do tanca, do svojho tajného sveta, bez ohľadu na tempo, so zavretými očami a vo svojom svete. Keď s tancom skončili, v triede nastal úplný pokoj.

„Dobrý deň,“ dvere otvorili akurát, keď si ich spolužiaci sadali do lavíc.

„Dobrý deň,“ privítal ich učiteľ, „som rád, že ste tu, živí a zdraví... Mohli ste tu vôbec nebyť a ležať doma s teplotou a zimnicou... však?“

„My...“ habká Gina...

„Pán učiteľ, prepáčte, ja som Ginu zdržal...“ pridáva sa Mat.

„No, zrejme ste mali dôležitú neodkladnú záležitosť na preberanie...“

„Áno, tak nejako...“

„Tak sa neospravedlňujte. Nemusíme všetci vedieť, čo bolo také neodkladné. To je život, niekedy nás proste presmeruje inam, a my môžeme len pozorovať, čo sa deje a pozorovať, ako míňame, či nestíhame vopred naplánované stretnutie alebo termín. No tak, sadnite si... Prosím vás, vždy vám pripomínam a dnes to urobím opäť: Nezabúdajte byť hlavne vždy samými sebou. Vašou jedinou starosťou by malo byť starať sa o tie svoje vlastnosti, ktoré si so sebou budete môcť zobrať, až smrť zničí vaše telo a vašu myseľ, pretože tieto vlastnosti budú vašimi jedinými spoločníkmi, a ochraňovať ich. Sú to tie jediné, pravé hodnoty. Celé umenie pre ľudstvo spočíva v tajomstve vedomého, pozorného, ostražitého načúvaníu srdca. Nasledujte ho, choďte kamkoľvek, kam vás povedie. Áno, niekedy vás zavedie do nebezpečia – ale pamätajte, že tieto nebezpečia sú potrebné

k tomu, aby ste vďaka nim dozreli. Niekedy vás povedie tak, že zabľúdite a zídete z cesty, ale pamätajte, že tieto blúdenia sú súčasťou rastu. Mnohokrát spadnete a znovu vstanete. No len tak ostanete po celý život celiství.

Neriadte sa pravidlami, ktoré sú vám vnucované zvonka. Žiadne vnútené pravidlo nemá pravdu – pretože pravidlá vymysleli ľudia, ktorí chcú nad vami vládnuť! Nikdy nebuďte imitátormi, buďte vždycky originálni. Nestaňte sa kópiami niekoho. Ale práve to sa deje na celom svete – samé kópie a kópie. Pokiaľ ste originálom, život je opravdivým tancom – a vy ste ako originál boli stvorení.

A zapamätajte si, že ani ja vám nezaručujem, že vás to za každým zavedie správnym smerom. Často vás to zavedie nesprávnym smerom, pretože – aby ste mohli nájsť tie správne dvere – musíte najskôr zaklopať na veľa nesprávnych. Tak tomu proste je. Pokiaľ by ste potom náhle narazili na správne dvere, nedokázali by ste poznať, že sú správne. Takže si zapamätajte, že v konečnom výsledku nie je žiadna námaha zbytočná, a že každé snaženie prispieva k vášmu rastu. Preto neváhajte a nerobte si prílišné starosti s tým, že sa pomýlite alebo že prídete neskoro. Budú vás možno vaši rodičia viesť k tomu, aby ste nič nerobili zle. Možno to už robia. Vy ale robte toľko chýb, koľko len ide, a zapamätajte si iba jedno: neopakujte znova tú istú chybu. A porastiete. Zísť z cesty je súčasťou vašej slobody. Zbudnite na všetko, čo vás naučili rozoznávať ako „dobré“ alebo „zlé“. Život nie je takto jasne daný. To, čo je správne dnes, môže byť zajtra zlé. To, čo je v túto chvíľu nesprávne, môže byť za okamih správne.

Aká je moja definícia správneho? To, čo je v súlade s existenciou, je správne, a to, čo je s existenciou v disharmonii, je nesprávne. Budete musieť byť neustále veľmi ostražití, pretože sa budete musieť každým okamihom vášho života vždy znova a znovu rozhodovať.

Dobre?!“ skončil a pozrel sa na Mata.

V triede bolo úplné ticho. Po úvodnom tanci sa študenti vždy natoľko ukludnili, že boli schopní vnímať každé učiteľove slovo, totálne ho vnímať a absorbovať. Bez pohnutia, akoby k nim hovoril sám Boh...

Mat sa trošku zavrtel.

„Videl som, že si sa v jednej chvíli trošku uškrnul, chceš nám Mat, niečo povedať?“

„Ja...“ Mat sklonil hlavu, „no, ja len, že v reálnom živote, potom, keď dospejeme, je zrejme veľmi ťažké takto žiť. Tých nástrah je príliš veľa a neviem prečo, človek má asi úplne hlboko vo svojej podstate zakotvené, že musí bojovať, víťaziť, vládnuť, dokazovať svoju múdrosť a veľkoleposť, zakrývať tým často svoje chyby a slabiny, ktoré sú síce normálne, ako ste práve povedali, patria k životu, lenže on sa za ne nehanbí... Stratil sa – stratil svoje bytie... odpojil sa od existencie...“

„Veľmi dobré, Mat. Si bystrý, inteligentný chlapec... Toto bola veľmi dobrá pripomenka. Takže, objasnime si ešte dve veci.

Tuším, prečo si, Mat, reagoval a rád by som k tomu ešte toľko.

Dávajte pozor na ego. Ľudia, ak odišli od svojho jadra, prežívajú. A ich ego mocnie. Ego nám nedovoľuje byť pravdivými,

stále nás núti byť falošnými. Ego je klam. Všetky naše formality nie sú nič než vzájomná pomoc našim egám. Sú to klamstvá. Niečo niekomu povieť a on vám vráti kompliment. Ani vy, ani on nie ste pravdiví. Pokračujete v hre: etiketa, formality, civilizované pretváranky a masky. Potom budete musieť čeliť múru. A postupne bude ten múr tak hrubý, že neuvidíte vôbec nič. Múr sa stáva deň čo deň hrubší... No, a k tomu prichádzajú – spoločne s egom, falošné predstavy o šťastnom živote. Šťastní budete len ak sa stanete riaditeľom, primátorom, prezidentom, ak budete mať na účte sedemcifernú sumu a doma zaparkovaný riadne masťný vozový park.

To je váš život? A kde ste vy?

Keď vám hovorím, aby ste žili nebezpečne, myslím tým, aby ste nežili život obyčajnej úctyhodnosti – ako byť starostom mesta alebo člen nejakého predsedníctva. To nie je život. Alebo budete ministrom, alebo budete mať dobré zamestnanie a zarábať veľa peňazí. Ale aj tým, ktorým sa skvelo darí, len sa na nich pozrite – umierajú a nič špeciálne sa nedeje. Ľudia si ich možno vážia, a keď umrú, budú mať dlhý pohrebný sprievod. Dobre, a to je všetko, a v novinách bude ich fotka a titulok, a potom na nich ľudia zabudnú. A oni celý svoj život žili len pre toto?

Dajte si pozor – človek môže premárniť celý svoj život kvôli obyčajným, bežným veciam. Byť duchovný, znamená chápať, že týmto malým veciam nie je treba prikladať príliš veľký význam. Nehovorím, že sú bezvýznamné. Hovorím, že majú svoj význam, ale nie tak veľký, ako sa domnievate.

Peniaze sú potrebné. Je to potreba. Peniaze ale nie sú cieľ a nemôžu byť cieľom. Dom je potrebný, iste. Je to potreba.

Nie som asketa a nechcem po vás, aby ste zbúrali svoje domy a utiekli do hôr. Dom je potrebný – ale dom potrebujete vy. Nevyložte si to zle. Stačí žiť naplno, žiť pre prítomný okamih. Potom je prítomný okamih veľký ostrý plameň. “

„Pán učiteľ,“ zapojila sa Gina, „ale ako čistý pozorovateľ toho, ako to prebieha u nás doma a toho, čo mi porozprával Mat, ja si myslím, že ľudia začnú v dospelosti strácať svoju vlastnú krásu, začnú sa odchyľovať od toho svojho „centra“, len vďaka vzťahom. Láska, vzťahy na pracovisku... Ale najviac „láska“. Akoby tú krásu začalo ničiť, keď to dvaja ľudia spečatia sobášom. Akoby sa stávali majetkom jeden druhého... Ja to, teda, u našich nevidím, ale je to asi preto, že sa naozaj „našli“ a nikdy som nepocítila, aby sa akokoľvek v niečom obmedzovali. Naopak, vždy to aj mne pripomínajú, že kým cítíme lásku, nemajetnícku, súcitnú, tak, ak sa raz niečo aj stane, určite sa len priateľsky pobozkajú a rozlúčia, nemá význam zotrvať kvôli „klišé“ vo vzťahu, kde už láska neexistuje...“

„Gina – veľmi dobre!“ zatlieska jej učiteľ. „Presne to veľa ľudí robí. Zamilujú sa do nejakej ženy a okamžite idú na úrad alebo do kostola, aby sa vzali. Nehovorím, aby ste sa neženili. Je to formalita. Dobre, uspokojte spoločnosť, ale hlboko vo svojej mysli nikdy ženu nevlastnite. Ani raz nepovedzte: „Patriš mi.“ Pretože ako by vám mohol niekto patriť? A keď začnete ženu vlastniť, začne vlastniť ona vás. Potom už nie ste zamilovaní. Len sa navzájom dusíte a zabíjate, paralyzujete sa.

Milujte, ale nenechajte svoju lásku degradovať do manželstva. Pracujte – práca je potrebná – ale nedopustite, aby sa práca stala vašou hlavnou životnou náplňou. Tou, jadrom vášho

života, by mala ostať hra. Práca by mala byť len prostriedkom k hre. Pracujte v kancelárii a pracujte v továrni a pracujte v obchode, ale len preto, aby ste mali čas, príležitosť k hre. Nedopušťte, aby sa váš život stal obyčajnou pracovnou rutinou – pretože cieľom života je hra!

Hrať sa znamená robiť niečo pre vec samotnú. Keď budete vychutnávať viac vecí pre ne samotné, budete viac živí. Váš život bude samozrejme vždy plný rizika a nebezpečia. Ale taký život musí byť. Riziko k nemu patrí. V skutočnosti je riziko tou lepšou časťou života, tou najlepšou časťou. Tou najkrajšou časťou života je riziko. V každej chvíli je riziko.

Žiť nebezpečne znamená žiť tak, ako keby bola každá chvíľa posledná. Každá chvíľa má svoju vlastnú očarujúcu hodnotu, a potom sa nebojíte. Buďte vždy schopní riskovať. Kedykoľvek sa vám naskytne príležitosť riskovať, nezmeškajte ju a nikdy neprehráte. Riskovať je jedinou zárukou, ako zostať naozaj nažive.

„Pán učiteľ – vám sa to všetko ľahko hovorí. Lenže moji rodičia mi stále prízvukujú, že jedine tvrdá disciplína mi pomôže v ďalšej kariére. Každý deň mám zoznam úloh, od rána do večera, a ak to, alebo niečo z toho, neurobím, zakážu mi týždeň skladať moje lietadlá... Ale to je jediná aktivita, ktorá ma baví...“

„Áno, Peter, ty máš v sebe obrovský potenciál – technického smeru. A si navyše veľmi kreatívny. Stavím sa, že si už staviaš modely lietadiel podľa vlastných predstáv, na základe vlastných prepočtov...“

„Áno, ako to viete?“

„Peter, keď sa budeš venovať čomukoľvek, čo ťa baví, s láskou v srdci, lebo ťa to bude naplňovať a budeš aspoň trochu, ob-

čas, pokračovať v meditáciách, aj tebe sa otvorí cesta k pravde. Nekonečné vesmírne vedomie. A niekedy, alebo skoro vždy, nebudeš prekvapený, odkiaľ to alebo ono vieš, proste to budeš vedieť a bude to pravda. To je to, čo vás učím... Nestratiť a skôr pestovať svoju prirodzenú inteligenciu.

A pokiaľ ide o tvojich rodičov. Nechaj to pre tento čas tak. Urob, čo si želajú, ale buď len pozorovateľom. Nenechaj sa ovplyvniť ani ich mocou nad tebou, ani hnevom, ani strachom. “

Učiteľ sa otočil smerom k celej triede.

„Bud'te zodpovední iba sami za seba. Robte všetko, čo robiť chcete. Ak to bude zle, bude okamžite nasledovať trest. Ak to bude dobré, bude okamžite nasledovať odmena, bezprostredne, inak to nejde. Týmto spôsobom začnete sami objavovať, čo je zle a čo je dobre. Vypestujete si vnímavosť – tretie oko. Začnete veci vidieť novým pohľadom, novým okom. Okamžite budete vedieť, čo je zle, pretože v minulosti ste to zle urobili veľakrát a vždy ste následky svojho jednania trpeli. Budete vedieť, čo je správne, pretože kedykoľvek ste urobili niečo správne, existencia vás zaliala obrovským požehnaním. Príčina a následok sú priamo spojené, neoddeľujú ich roky a životy...

Jediný spôsob, aký je možné dospieť, je prijať všetko dobre a zlé, radostné a smutné. Za všetko, čo sa vám deje, ste zodpovední vy sami. To vám dáva obrovskú slobodu.

Radujte sa z tejto slobody. Radujte sa z tohto veľkého pochopenia, že za všetko vo vašom živote ste zodpovední práve vy. To z vás urobí to, čo nazývam jedinec. Stať sa jedincom znamená poznať všetko, čo za poznanie stojí, prežiť všetko, čo za prežitie stojí. Byť jedincom znamená byť oslobodený, byť osvietený.